

Anniek Corporaal

Popover

Roman

Zutphen 2020

Colofon

Copyright © Anniek Corporaal, 2020

Ontwerp cover: Charlotte Niesink
Ontwerp binnenwerk: New Order Edits
Druk- en bindwerk: Brave New Books

Paperback: ISBN 978 94 688 4180 879
E-book: ISBN 978 94 641 81 463

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

The road is dark
And it's a thin, thin line

Playlist Popover

1. Tougher than the rest - Bruce Springsteen
2. Supersoaker - Kings of Leon
3. The Middle - Jimmy Eat World
4. The Age of Understatement – The Last Shadow Puppets
5. Blah Blah Blah – Armin van Buuren
6. Don't save me - HAIM
7. Losing it – Fisher
8. I like it – Cardi B
9. Heathens – Twenty One Pilots
10. Blinding Lights – The Weekend
11. The less I know the better – Tame Impala
12. Dancing with tears in my eyes – Ultravox
13. Habanera ven – Omara Portuondo
14. Queen of Peace – Florence + The Machine
15. The Noose – A perfect circle
16. Karma police - Radiohead
17. Look what you made me do – Taylor Swift
18. Underdog - Kasabian
19. Take it – Dom Dolla
20. If it makes you happy – Sheryl Crow
21. Besame mucho – Cesária Evora
22. Schism – Tool
23. Cough Syrup – Young the Giant
24. Around the World – Daft Punk
25. Do You really Want To Hurt Me – Culture Club
26. Breezblocks – alt-J
27. She lost control – Joy Division
28. Lost on you - LP
29. Bunker – Balthazar
30. The mission M is for Milla Mix - Puscifer
31. Amongst the Waves – Pearl Jam
32. Show me how to live – Audioslave
33. You & Me – Flume Remix – Disclosure
34. Gravediggers' Song – Mark Lanegan
35. Power over me – Dermot Kennedy
36. Broken Wings – Mister Mister
37. Bullet with butterfly wings – The Smashing Pumpkins
38. The bitter end – Placebo
39. Wildfires - Sault
40. Pelota – Khruangbin
41. Light up the sky – The Prodigy

Deel 1. Bonafide

I.

Jazz. Hoe haar ouders ooit het krankzinnige idee hadden gehad om haar zo te noemen, ze had geen idee. Misschien hoopten ze dat de naam van hun eerste en enige kind een voorteken zou zijn, een bepaald karakter zou afdwingen. *Nomen est omen*. Maar al die jaren later was er niets van terechtgekomen.

Tegen ieders verwachtingen in was Jazz niet exotisch, niet cool, niet ritmisch, niet zwoel. Niet opwekkend, niet uitdagend. Integendeel. Jazz was onopvallend, uitwisbaar, dertien in dozijn. Je zou haar muizig noemen als ze niet zo lang en bonkig zou zijn geweest. Ooit had iemand opgemerkt dat ze leek op de drummer van Kings of Leon. Ze had destijds zelfspot geveinsd en gegniffeld om de vergelijking met de bleke rocker, die uitstekend paste in de drummersmal van geprononceerde schouders, grote armen en een vormeloos buikje. Sindsdien was dát het beeld dat ze voor zich zag als ze in de spiegel keek. Onuitwisbaar.

Eerlijk was eerlijk, haar naam gaf ook weleens een zetje in de juiste richting. Zoals nu, bij haar sollicitatie bij Pegasus Paper Products. Na jaren werken in een uitzichtloze functie bij administratiekantoor Voorthuis, was dan nu het moment daar. Jazz ging die ochtend in gesprek over een baan bij een heuse corporate en ze was niet uitgenodigd op basis van haar cv of profielfoto.

Pegasus zocht een business controller en hoewel ze wellicht nog wat ervaring miste, had recruiter Raymond Kruijver van Pegasus gemaild: “We kunnen wel wat *jazz* gebruiken hier.” In zijn mail aan haar had hij aan het eind van zijn zin een knipogende emoji gezet, als teken dat Jazz zijn fantasie had gevoed. Wat zou het hem straks tegenvallen.

Jazz wist al wel wat er bij hun eerste ontmoeting zou gebeuren. Hij zou verbaasd zijn wenkbrauwen optrekken en zich hardop afvragen of zij echt

Jazz heette. Net als al die anderen deden. Ze zou het zo meteen gaan zien. Ze haalde een borstel door haar lange, donkerblonde haar, dat vandaag pluizig opkrulde, trok het aan weerszijden achter haar oren en stipte met concealer de kleine pukkeltjes en rode vlekjes op neus, kin en voorhoofd aan. Beetje poeder erover, lipgloss op en wat mascara op haar wimpers.

Jazz ademde diep in en uit, trok haar witte blouse strak en stopte hem in in haar grijze pantalon. Comfortabele zwartleren schoenen met spekszolen over haar pantykousje, een laatste blik in de spiegel en ze was klaar om te gaan. Ze pakte haar jas van de kapstok, stopte de sleutelbos in haar tas en trok de voordeur van haar flat achter zich dicht.

In het trappenhuis van haar flatgebouw in het Overtoomse Veld kringelde zoals gewoonlijk de geur van pis, sigaretten en natte hond. Ze was er inmiddels aan gewend geraakt. Het met geurkaarsen gevulde grachtenhuis dat ze met Daisy deelde, rook weliswaar een stuk aangenamer, maar Jazz was allang blij dat ze deze flat had kunnen krijgen. Ze dacht terug aan het moment dat Daisy haar gesmeekt had om te vertrekken en plaats te maken voor haar zoveelste kansloze vriendje. Het was nu Pablo die Daisy's hart had veroverd.

“Maar echt Jazz, dit zie jij toch ook? Pablo en ik zijn voor elkaar gemaakt!”

Jazz zag het niet, maar zacht had ze geantwoord: “Waar moet ik dan heen? Mijn ouders' huis is verhuurd, zolang zij in Boston zitten.”

Daisy was onvermurwbaar. “Dan ga je toch zolang naar een van je vriendinnen? Je vindt vast snel weer iets anders en Pablo kan toch ook nergens terecht zolang hij geen visum heeft?”

“Dais, ik ken niemand hier. En ik heb net alles hier geveerd. En betaald voor het nieuwe keukenblok!”

Daisy raakte geïrriteerd en verhief haar stem: “Oh, is het je om geld te doen? Wacht,” Daisy trok haar portemonnee en haalde er twee briefjes van 50 uit. “Hier! Hier heb je je geld. Nu je zin?”

Jazz kleurde rood, sloeg haar ogen neer en liet haar schouders hangen. “Je weet ook wel het me daar niet om gaat. Ik zal de woningbouwvereniging bellen en vragen of ze iets hebben.”

Binnen twee weken had de woningbouwvereniging een flat geregeld in het Overtoomse Veld. Deze buurt was weliswaar een stuk minder fraai dan de grachtengordel - waar ze woonde met Daisy - maar het was vast een kwestie van tijd voordat ook deze wijk was gegentrificeerd en er een run zou komen op de kleurloze flats. Tot die tijd had Jazz in haar oude appartement kunnen blijven, waar Pablo ook was ingetrokken. De twee zaten dag en nacht aan elkaar te plukken, en Jazz was dan ook blij dat ze kon vertrekken.

“Dag Daisy, was leuk om je roomie te ...”

“Doeg Jazz, we appen, ik ga snel naar Pablo. Niet te doen man, zijn libido!” en Daisy had de voordeur in Jazz’ gezicht dichtgesmeten. Hoofdstuk Daisy en hun prachtige grachtenpand was gesloten.

In de entree van haar nieuwe flat trof Jazz haar buurman van een paar flats verderop bij de postvakjes. Hij morrelde met zijn sleuteltje in het slot van zijn postvakje, in een poging het te openen.

“WD40 nodig,” hij wees lachend naar het slot. “Net als ik!” lachte hij.

Jazz opende haar postvakje en haalde de post eruit. De Happinez voor haarzelf en een stapel blauwe enveloppen en brieven uit naam van de koning die voor de vorige bewoners bestemd waren. Bladerend door de post duwde ze met haar schouder tegen de zware buitendeur om naar buiten te komen. Ze stopte de post in haar tas en liep naar haar auto die voor de deur geparkeerd stond. Bij de aanblik van de lichtgele Peugeot 106 herinnerde ze zich opeens weer dat die de laatste keer niet had willen starten ... Hoe had ze nou kunnen vergeten om de garage te bellen en de auto na te laten kijken? Juist nu ze de auto nodig had voor dit belangrijke gesprek?

Hoopvol opende ze de deur van de auto en ging op de voorstoel zitten. Het was al warm in de auto en Jazz had het bij de gedachte dat de Peug weleens niet zou starten extra warm gekregen. Ze stak de sleutel in het contactslot en draaide om. Niets. Natuurlijk niet. Ze probeerde het nog eens. Opnieuw niets. Jazz kneep haar ogen dicht en wreef met beide handen over haar gezicht. Drie keer is scheepsrecht, een laatste poging. Ze draaide de sleutel nog een keer om, maar tevergeefs, geen zucht, geen ratel, helemaal niks. Wat moest ze nu doen? De auto ging niet starten. Het had geen zin om de bus of tram te pakken. Een groot deel van het Overtoomse Veld werd op de schop genomen en het openbaar vervoer werd omgeleid. Ze zou gegarandeerd te laat op de plek van bestemming zijn. Haar fiets was gejat, een taxi te duur en Uber kwam sinds er een aantal incidenten met vervelende passagiers hadden plaatsgevonden niet graag naar haar nieuwe buurt. Jazz omarmde de ronde vorm van het stuur en boog voorover, haar voorhoofd leunde tegen het midden.

Een paar tellen later werd ze opgeschrikt door een harde bons op het dak van de auto. Ze draaide haar hoofd naar links en schrok. Ze keek recht in de ogen van haar WD40-buurman die gebaarde haar raampje open te draaien.

“Wat is er? Gaat het met je?”, vroeg hij.

Jazz opende voorzichtig het portier van de auto en stapte uit.

“Nou eh, ik heb een probleem ... Mijn auto start niet en ik heb over een half uur een sollicitatiegesprek op de Zuidas...”

De buurman keek op zijn horloge.

“Oh, dat red je nooit met het openbaar vervoer. Jammer dat hier geen Uber rijdt he. Zal ik je even brengen dan?”

Jazz aarzelde. Wat kende ze deze man nou? Eigenlijk alleen van de galerij, waar ze elkaar passeerden en soms een kort gesprekje hadden over het weer, de herrie die een buurvrouw die tussen hen in woonde maakte of alle wegwerkzaamheden die maar nooit leken op te houden. Maar ze wist ook dat ze geen andere keuze had en stemde toe.

“Graag.”

Ze volgde haar buurman naar zijn auto en stapte in zijn glimmende Audi.

“Heb jij even mazzel dat ik nog vrij ben! Maandag begin ik met een nieuw project,” begon hij. Hij gebaarde naar Jazz' veiligheidsgordel. “Als je 'm niet omdoet, blijft de auto piepen. Ik ben trouwens George Alvarez, en jij?”

Jazz klikte de gordel vast. “Jazz Smits.” Ze bespeurde een lichte zweetgeur en snuffelde subtiel aan haar beide oksels om te checken of zij het zelf was. Het was George.

George lachte breed. “Bijzondere naam! Hoe vind je het, aan de Osdorperweg? Ik woon er nu vijf jaar. Ben veel weg, voor werk, ben gedetacheerd door het hele land. Werk op een helpdesk, dan weer hier, dan

weer daar. Prima job, prima collega's en, ik heb deze leasebak." George klopte op het Audi-logo op het stuurwiel, startte de auto en reed weg.

Jazz luisterde naar de monoloog van George die in korte tijd uiteenzette wie hij was, wat hij deed en wat hij belangrijk vond in het leven. Het ging een beetje aan haar voorbij. Ze keek op het klokje op de autoradio. Over nu nog maar twintig minuten begon haar sollicitatiegesprek. Ze zou nooit op tijd komen. Waarom had ze haar auto niet laten nakijken? Hoe kon ze zo stom zijn?

"Waar kom jij eigenlijk vandaan?" doorbrak George haar uit haar gepieker.

Jazz haalde haar schouders op, ietwat verbaasd dat iemand zich voor haar interesseerde. Op zachte toon vertelde ze over haar leven. In sneltreinvaart, om vooral niet te veel zendtijd op te eisen.

"Mijn ouders hebben als expat op veel plekken gewoond. Sydney, Tokyo, Beijing, Nice, Londen, Sao Paolo, Singapore, Kuala Lumpur... ik ben altijd mee verhuisd, we woonden dan weer een, dan weer twee jaar ergens. Nooit langer. Mijn ouders besloten terug te gaan naar Nederland toen ik ging studeren, maar ze konden de rust hier niet vinden. Zij wonen nu in Boston en ik ben hier gebleven. Heb tijdens mijn studie bij een tante in Weesp gewoond en ben drie jaar geleden voor werk in Amsterdam beland. Eerst bij een nichtje van mijn baas gewoond, maar zij heeft me een paar maanden geleden op straat gezet en nu woon ik dus aan de Osdorperweg. En, heb ik zo een sollicitatiegesprek waarvoor ik vast te laat kom."

Jazz' gezicht vertrok. Nog vijftien minuten en de Zuidas was nog niet in zicht. George trapte het gaspedaal wat harder in, Jazz werd in haar stoel gedrukt.

"Meissie, ik breng jou op tijd!"

Hij draaide het volume van de autoradio op en zoefde via de snelweg langs de rand van de stad, waar de Zuidas met zijn imposante hoge kantoren opdoemde en nam de afrit naar de straat waar Pegasus Paper Products gevestigd was. Hij stapte op de rem voor de imposante entree van het bedrijf.

“Zie je nou wel,” klapte George in zijn handen. “Op tijd. Leuk om je wat beter te leren kennen, Jazzie!”

Jazz keek verwilderd, knikte, stapte uit en liep gehaast door de draaideur naar binnen.

II.

Pegasus Paper Products was gehuisvest in een grauwe, jarentachtig blokkendoos. Het was een vreemde eend in de bijt van het moderne kantorenterrein aan de Zuidas, en was omringd door architectonische hoogstandjes. Het ene pand glom nog meer dan het andere, rond was er het nieuwe vierkant en op sommige plekken leek het meer op de Intratuin dan op een kantoor. Pegasus stak er schrill bij af. Het was de receptioniste die haar wenkbrauwen optrok. “Jazz...?”

De receptioniste las haar naam smalend voor en keek van haar beeldscherm naar Jazz’ gezicht en weer terug, alsof ze probeerde af te dwingen dat de vrouw die ze voor zich had zou gaan lijken op het beeld dat zij had van iemand die Jazz heette.

“Neemt u daar maar even plaats,” ze wenkte naar het zitje tegenover de receptiebalie, waar vier zwartleren stoelen rond een glazen salontafel stonden.

“Meneer Kruijver komt u zo halen. Maar,” voegde ze toe terwijl ze met haar wijsvinger onder haar oog veegde, “misschien moet u eerst even in de spiegel kijken. Daar is het toilet.”

De receptioniste knikte bemoedigend naar de toiletten, iets verderop in de marmeren hal van het Pegasus-gebouw. Jazz liep naar de toiletten en keek in de spiegel. Niet alleen was haar haar helemaal pluizig, ook was haar mascara aan weerszijden uitgelopen en glommen haar neus en voorhoofd van het zweet.

Jazz bevochtigde haar handen en probeerde haar haar glad te strijken. Hielp niet, in plaats daarvan leek haar haar nu dun en vet. Ze opende haar tas op

zoek naar poeder die het glimmen zou moeten stoppen, maar had alleen bronzer meegenomen. Dan die maar en Jess kwastte met de bruine poeder de glimmende plekken in haar gezicht, pakte een tissue uit de Pegasusdispenser die op een tableautje naast de wastafel stond en veegde de mascara onder haar ogen weg. Beter zou het niet worden. Zo moest het maar.

Jazz liep terug naar de hal, naar de wachtruimte. Op de glazen salontafel lagen TIME, Harvard Business Review, The Financial Times en een fonkelnieuw gedrukte brochure van Pegasus, waarin de producten die het bedrijf maakte, stonden afgebeeld. Jazz pakte de brochure en begon te lezen.

Pegasus (sinds 1901) is internationaal marktleider op het gebied van papiergebaseerde consumentenproducten. Wereldwijd leveren wij sanitaire en medische papieroplossingen aan zo'n 40,000 klanten in 135 landen. Met onze producten streven wij ernaar het leven van onze gebruikers beter te maken. Door continu te innoveren en ...

Jazz werd onderbroken door meneer Kruijver, de recruiter. "Dag, ik ben Raymond, en jij bent ... Jazz?" Raymond staarde Jazz aan. Hij hield zijn hoofd schuin, had zijn ogen tot spleetjes geknepen en dacht zichtbaar na. "Laten we je maar Jess noemen, dat is wat meer *to the point*, wat *realistischer*," besloot hij. "Jessicá."

Jess zou het zijn en Jess knikte. "Eh, oke." zei ze gedwee.

Raymond, een klein kereltje, rond de 30, met kastanjebruin haar en een hoofd vol sproeten, sprintte bijkans weg. "Laten we opschieten, mevrouw Chian en meneer Peatty houden niet van wachten. Ze hebben weinig tijd, en het is al heel wat dat ze voor een functie als dit tijd vrijmaken. Ze weten wel dat het goed zit, zie je, als ik iemand selecteer. Hoewel ik nu niet zoveel had

om te selecteren, ik heb echt maar een paar reacties ontvangen op deze functie. Snap jij dat nou?”

Jess schudde haar hoofd. “Nee, nee.”

Raymond en Jess liepen eerst door een rumoerige kantoortuin een lange gang in, met aan weerszijden glazen deuren. Achter elke deur zat iemand te werken, aan grijze bureaus, op grijze bureaustoelen. Mannen, vrouwen, iedereen achter een computer, tikkend op een toetsenbord of bellend. Elk kantoor was nagenoeg hetzelfde.

“Aan het eind van deze gang hebben we een ruimte gereserveerd. Laten we alvast een koffietje meenemen. Wat heb jij erin?”

Jess dronk geen koffie, maar thee. “Eh ...”

“Laat maar, ik doe’ m wel zwart, alsjeblieft!”

Raymond drukte haar een papieren Pegasus-cup café crème en een Pegasus-tissue in haar handen. “Hier, koffie. En een doekje om je wangen schoon te vegen, je bent oranje.” Hij lachte. “Kom oempa loempa, *let’s go.*”

Raymond ging Jess voor, een aquariumachtige ruimte in. Raymond tikte op een naambordje dat bij de ingang hing. ‘Waterbury’ stond erop. “Onze vergaderruimten hebben de namen van onze locaties. Waterbury is in Vermont, Amerika, daar zit een van onze productielocaties. Misschien kom je daar ooit ook nog een keer.”

Raymond gebaarde Jess om te gaan zitten. “Ze zullen zo wel komen.”

Nerveus nipte Jess van haar koffie. Pegasus Paper Products was in niets te vergelijken met administratiekantoor Voorthuis waar ze de afgelopen jaren had gewerkt. Voorthuis was een klein familiebedrijf, op 5 minuten fietsen van haar oude huis. Meneer Voorthuis was de boekhouder, mevrouw Voorthuis zijn secretaresse en Jess het manusje-van-alles. Ze had er jaren terug haar heao-afstudeeropdracht gedaan en was blijven plakken. Jess deed altijd toegewijd haar werk en het was meneer Voorthuis geweest die haar had aangespoord om in deeltijd Accountancy te gaan studeren. Ze mocht er zelfs een dag per week vrij voor nemen. Haar functie veranderde niet mee met haar nieuwe opleiding: Jess bleef kleine, administratieve klusjes doen en uitzicht op een promotie was er niet. De enige plek hogerop was die van meneer Voorthuis zelf en hij zou binnen niet afzienbare tijd zijn stoel vrijmaken voor zijn eigen zoon die net zijn studie International Business had afgerond en nu een tussenjaar had.

“Ik moet hem de kans geven. Ik ben nu nog jong genoeg om hem vanuit de coulissen bij te sturen als hij domme dingen doet,” had meneer Voorthuis gezegd.

Aan Jess was nooit gevraagd of zij überhaupt de ambitie had om Voorthuis te leiden. Er werd gewoon aangenomen dat dat zo was en dat Jess weg zou gaan nu die veronderstelde ambitie geen werkelijkheid zou worden. Eigenlijk wist Jess helemaal niet wat ze wilde en ze was stiekem opgelucht dat de beslissing om bij Voorthuis te stoppen voor haar genomen werd. En zo zat ze die morgen met stuifmeelwangen in een aquarium bij Pegasus Paper Products.

Vanuit de gang kwam een verhit gesprek steeds een beetje dichterbij.

“...maar ik heb het nog zo tegen hem gezegd. Dit is toch niet normaal?!”

Met een ferme duw tegen de glazen deur viel een luid pratende, kokergeroekte dame op flinke hak het aquarium binnen, in haar kielzog een rossige veertiger in chino en neongroen poloshirt, een beginnend buikje over de broekriem. Jess en Raymond gingen beide staan.

“Sya Chian, manager HR,” stelde de vrouw zich kortdaat aan Jess voor, “en dit is Evan Peatty, manager Finance. Hij doet aan casual friday,” ze keerde ze zich tot Peatty, draaide met haar ogen en wees met een streeploos gemanicuurde wijsvinger van boven naar beneden naar Peatty’s kleding. Ze haalde haar schouders op, alsof ze Peatty’s kledingkeuze ook niet begreep.

“Goed,” vervolgde ze. Voor Jess haar mond kon openen, sommeerde Sya de aanwezigen te gaan zitten. “Raymond, wie heb je voor ons meegenomen?”

“Dit is Jessica Smits. Ze solliciteert naar de functie van business controller bij u op de afdeling, meneer Peatty. Ze wil daar financieel verantwoordelijk worden voor het team Office Disposals.”

Chian en Peatty draaiden hun hoofd tegelijkertijd naar Jess en namen haar nauwkeurig op.

“Dag Jess.”

Jess keek van Chian naar Peatty en terug. Ze had eens gelezen dat de lengte van oogcontact bepaalde hoe je overkwam. In een groep moest je niet korter dan 3 en niet langer dan 5 seconden naar iemand kijken, voor je je ogen af kon wenden. Deed je het korter dan 3 seconden dan leek je onzeker of arrogant, bij meer dan 5 kwam je intimiderend over.

Ze telde in haar hoofd en bij precies 4 seconden sloeg Jess haar ogen neer, ze voelde haar wangen kleuren. Chian en Peatty draaiden hun hoofden terug naar Raymond.

“Ze lijkt me een beetje jong voor die functie, Kruijver. Is John daar niet weg? Geef haar die baan maar, assistent, kan ze nog een beetje groeien. En neem die leuke jongen van gisteren aan als business controller, heette hij niet Nathan? Kan ze met hem meekijken en over een tijdje zijn rol overnemen. Ja? Heb jij nog vragen?”

Chian wendde zich tot Jess.

“Eh nee? Eh... dank u wel?” stamelde Jess.

Met een knik nam Chian afscheid en verliet het aquarium, op de voet gevolgd door Peatty.

“...kun jij niet eens met hem gaan praten? Ik vind dit zó niet kunnen,” vervolgde Chian haar gesprek met Peatty van zo even geleden, en het geluid van hun stemmen verstilde met ze mee de lange gang uit.

Verbouwereerd bleef Jess achter. Raymond glunderde.

“Ik zei het je toch? Ze vertrouwen me volkomen. Kun je maandag beginnen?”

III.

Ik heb leuk nieuws!

Vertel???

Ik ga weg bij Voorthuis.

Oh nee! Wat heb je gedaan?

Straks even Skypen?

Doen we.

Het weekend was goed begonnen voor Jess, met het nieuws over haar aanstelling bij Pegasus. Ze had haar ouders nog niets verteld. Dat zou ze die avond doen via Skype, zo had ze net via WhatsApp met haar moeder afgesproken, en bij gebrek aan vrienden of kennissen konden ze er misschien zelfs even een feestelijk moment van maken. Dus liep Jess naar de Albert Heijn voor een flesje bubbels. Voor het diner pakte ze een pot instant noedels en een salade mee en een treetje bier als bedankje voor George, de buurman die haar die morgen had gered en aan wie ze het succes van vandaag mede te danken had. Hopelijk dronk hij bier.

Ze had weliswaar niet de baan gekregen waarop ze had gesolliciteerd, ze was wél aangenomen en dit was de eerste keer dat ze het zelf, zonder bemoeienis van haar ouders voor elkaar had gekregen. Haar vorige baan bij Voorthuis had haar vader Ries geregeld.

Vader Ries Smits runde als financieel adviseur grote projecten voor een internationale bank. Was moeder Jackie Smits het ergens beu, meestal na een jaar of twee, dan riep ze “Het is tijd om verder te gaan!”. Ries zocht dan een volgend project en het gezin vloog weer door. Jackie regelde de verhuizingen. Zij zocht in de nieuwe woonplaats een nieuw huis en nieuwe school voor Jess en nam de logistiek en het settelen in de nieuwe omgeving voor haar rekening. Ze was een sociale vlinder en wist op elke locatie binnen een maand of twee een nieuwe kennissenkring op te bouwen. Als vangnet en om de tijd mee te doden.

Moeder Jackie was een hoogopgeleide vrouw die haar glansrijke carrière als advocaat had opgegeven om haar man te volgen. Ze had nog kort een eigen bedrijf gehad, waarbij ze op afstand juridisch advies verleende, maar vond sinds de geboorte van Jess meer genoegdoening in de vele feestjes, sportklassen, creatieve workshops en al het andere tijdverdrijf dat op al die verschillende plekken beschikbaar was voor de expatmoeder, binnen de nieuwe community, compound of andere bubbel van managers die voor hun werk ergens tijdelijk gestationeerd waren met hun gezinnen.

Toen Jess heel jong was, sleepte Jackie haar overal mee naartoe, naar alle lunches en feestjes. Toen Jess niet langer uren zoet sliep in de kinderwagen of op een stoel zat met een kleurplaat of iPad, werden au-pairs en nanny's ingevlogen die op Jess pasten en haar opvoedden volgens de regels die Jackie had opgesteld. “Hoe fijn is het dat wij als ouders alleen de leuke dingen hoeven te doen met ons kind,” vond Jackie.

Jess werd zo om de twee jaar, soms korter maar nimmer langer, op een nieuwe school gedropt en moest steeds opnieuw wennen in nieuwe klassen, aan nieuwe kinderen. De eerste keer was het nog leuk geweest, daarna was het haar steeds minder goed afgegaan. De eerste keer waren er zon, strand, zee en een klas vol nieuwe kinderen om mee te spelen, maar het afscheid

nemen had haar telkens zoveel verdriet gedaan, dat ze de keren erna niet meer de moeite nam nieuwe vriendschappen te sluiten.

Ze hield zich in nieuwe klassen liever op de vlakte, bleef op de achtergrond, maakte zich onzichtbaar. Soms pikten klasgenootjes haar passieve houding niet en was ze het middelpunt van pesterijen, maar zelfs dat was beter dan opnieuw het verdriet te moeten voelen van afscheid nemen van mensen om wie je was gaan geven. Ze was op een gegeven moment zo afgevlakt en in de omgeving opgelost, dat zelfs een juf eens was vergeten dat Jess nog in de klas was en had het lokaal afgesloten. De schoonmaakploeg had Jess na twee uur gevonden, ze had keurig aan haar tafeltje zitten wachten tot ze zou worden opgehaald.

Haar tienerjaren had de familie Smits voornamelijk doorgebracht in Aziatische landen. Hier had Jess op verschillende internaten gezeten, waar kinderen door de week fulltime bleven omdat hun ouders voor werk te ver weg woonden en de dagelijkse gang naar en van school onmogelijk was. In de weekenden gingen veel kinderen naar huis, behalve Jess, wiens ouders in de weekenden meestal geen tijd hadden om haar op te halen. “Is toch leuk dat je ook in de weekenden op school kunt blijven en daar je eigen gang kunt gaan, alvast oefenen voor later,” meende Jackie.

In de praktijk betekende dit echter dat ze veel alleen was. De paar leerlingen die ook in de weekenden overbleven, meestal kinderen wiens ouders in de weekenden moesten doorwerken in fabrieken of op de boerderij, waren voornamelijk druk met het heen en weer sluipen tussen de jongens- en meisjeshuizen en lieten haar links liggen. “You are white giant!” bestempelden ze haar, als een aap op de kermis, als een zonderling die nooit bij de groep zou horen, als een freak die geen recht had op de kalverliefdes waar zij op dat moment druk mee waren.

Voor ze naar Amsterdam verhuisden, hadden ze een jaar in Los Angeles gewoond, waar ze met haar bonkige gestalte en grijzige voorkomen weer op een andere manier uit de toon viel, nu bij de zongebruinde fit girls die zonder uitzondering de ambitie hadden het te maken in Hollywood. Nee, Jess had nog nooit echt ergens bij gehoord. Of bij willen horen. Dat zou een band scheppen, die bij het onvermijdelijke verbreken ervan alleen maar pijn zou doen.

Haar ouders hadden weinig gemerkt van Jess' onbehagen. "Het leven is één groot avontuur, wij met ons drietjes rondzwervend over de wereld," kirde Jackie.

Jess' moeder draaide nu de laptop een beetje bij zodat de webcam haar vader én moeder in beeld had. "Lieverd, vertel, wat is er gebeurd? Je vader en ik zijn hartstikke bezorgd!"

Ries was net aangeschoven, nadat Jackie uitgebreid had verteld over hun nieuwe burens in Boston, hoe gezellig de expat community er was en hoe succesvol alle kinderen van alle andere expats wél waren. Er was geen haast om het te hebben over Jess' vertrek bij Voorthuis, dus zo bezorgd leken ze niet.

"Ik heb gesolliciteerd bij Pegasus Paper Products en ben het geworden. Ik begin maandag al," vertelde Jess voorzichtig.

"Wat ga je doen?" vroeg haar vader.

"Ik word assistent op de afdeling Office Disposals."

“Assistent? Hoezo dat? Je hebt al jaren werkervaring en met twee masters op je naam zou je toch geen assistent meer moeten zijn?” wond haar vader zich op.

“Ze willen dat ik me eerst even inwerk pap, en dan komt die promotie vast snel.”

“Wat zei Voorthuis?”

“Meneer Voorthuis wil zijn zoon de baan geven die ik had moeten krijgen en hij vond het wel best dat ik wegga.”

“Wat!” Ries sprak geagiteerd. “Hoe kan hij jou zo passeren? Ik ga hem bellen en regel dit voor je.”

“Nee pap, alsjeblieft niet!” smeekte Jess. “Pegasus biedt me fantastische kansen.”

“Moet ik anders hier in Boston iets voor je regelen?”

“Heel lief pap, maar nee, dank je wel.”

Voor Jess hoefde haar vader dit keer niet in actie te komen. Voorthuis was klaar en bij Pegasus zou ze de komende jaren prima zitten. Ze kon dan bovendien in haar flat aan de Osdorperweg blijven. Helemaal prima, ze was moe van het steeds maar weer opnieuw beginnen. Ze wist dat haar ouders, die ze niets had verteld over haar verhuizing, haar nieuwe flat zouden verafschuwen. Maar op dit moment wilde ze even niet horen wat haar ouders dachten, wat er anders zou moeten en wat zij voor haar zouden kunnen regelen. Het was allemaal wel even goed zo. Jess had geen beter antwoord en plannen verder ook niet. Jess was precies waar ze moest zijn.

“Hoe gaat het met Daisy?” kaartte haar moeder aan.

Jess kleurde rood. “Goed, goed. We hebben altijd veel lol. Ik kan me geen betere huisgenoot wensen,” dreinde Jess het sociaal gewenste op.

“Gelukkig maar en fijn om te horen dat je een vriendin hebt gevonden. Je vader en ik zijn echt weleens bang geweest dat je altijd alleen zou blijven. Je was altijd een beetje onhandig he, met andere mensen. Is er misschien op liefdesvlak dan ook iets te vertellen?” viste haar moeder.

Jess zuchtte. “Nee mam, ik ben toch veel te druk met mijn werk joh. Ik ga nu ook weer even hangen hoor. Dag!”

“Dag schat!”

Jess klapte haar laptop dicht. De fles bubbels van de Appie stond onaangebroken naast haar. Die kon terug de koelkast in. Ze pakte een glas water, maakte de instant noedels en de salade klaar en at haar diner terwijl ze door de Happeez bladerde. “Vier manieren om je leven betekenis te geven,” kopte een artikel. “Op 1: verbind je met anderen. Hechte relaties zijn betekenisvol. Uit psychologisch onderzoek blijkt dat niet alleen grotere relaties, maar ook ‘kleine intieme momenten’ waardevol zijn. Hoe lang een ontmoeting duurt is niet zo belangrijk, het gaat erom dat je bent afgestemd op de ander. Onthoud: zin is niet iets dat we in en voor onszelf scheppen, zin is vooral te vinden bij de ander.”

Jess besloot zin te zoeken en het treetje bier naar George te brengen. Ze had het ook op elk willekeurig ander moment in het weekend kunnen doen, haar agenda was op een afspraak bij de garage na zoals gewoonlijk blanco, maar dan had ze dat maar alvast gehad. “Ook ‘kleine intieme momenten’ zijn waardevol.”